

[Dræbøye]

tisk for de lavestlønnede. Denne udvikling må nok betragtes som en medvirkende årsag til de personaleproblemer, som postvæsenet har haft. Det gælder også i forbindelse med det stadig eksisterende misforhold mellem antallet af fastansatte og mere løse stillinger. Jeg vil gerne i denne omtale af personaleforholdene lige knytte en enkelt konkret yderligere bemærkning til, som rækker fremad. Man kunne nok ønske sig, at postvæsenet mere omfattende gik ind i løsningen af nogle fælles arbejdsmarkedsopgaver, som vi har i disse år. Her vil jeg specielt pege på, at man kunne forestille sig, at postvæsenet spillede en mere aktiv rolle i forbindelse med fremskaffelse af jobtilbud til unge arbejdsløse. Det kunne i øvrigt generelt, hvis vi lod det indgå som noget sådant, også medvirke til en bedre personalsituation og til, at vi fik mulighed for at løse nogle af de serviceopgaver, som ikke løses i dag.

Men også den administrative styring ser ud til at have svigtet på visse områder; det gælder f.eks. tilrettelæggelsen af det store byggeri af Københavns postterminal. Planlægningen har her ikke været af den ønskelige kvalitet, det gælder både styringen af byggeriet, og det gælder planlægningen af ibrugtagningen af byggeriet og den mekanisering, som skete samtidig.

Ansvaret for, at postvæsenet ikke lever op til de målsætninger, der er opstillet, kan efter mit skøn ikke placeres entydigt, og heri er vi enige med ministeren.

På den anden side er der grund til fra folketingets side at fastholde, at postvæsenets drift skal opfylde en række vigtige målsætninger, således at man har en dag-til-dag-service, at service over for private ikke bliver til noget sekundært, og at man derfor f.eks. ikke skal droppe lørdagsudbringningen, hvilket har været omtalt som en mulighed i redegørelsen, uden at det har været anbefalet af ministeren, og at vi for det tredje sikrer en ligelig service over hele landet.

I redegørelsen omtales postvæsenets eneret; man kunne også mere direkte sige postvæsenets monopol. Dette ord understreger, at der er grund til at fastholde målsætningen, når man diskuterer postvæsenets service, at være kritisk over for den service, der gives, således at vi hele tiden kan lægge op til et pres for, at man ikke stivner i sin monopolsituation, og det synes der altså også at

være grund til, ikke mindst når det drejer sig om at sikre service for private og sikre en mere utraditionel service.

I forbindelse med den ligelige service vil jeg godt tage et par enkelte yderligere spørgsmål op. I redegørelsen omtales postvæsenets samarbejde med socialstyrelsen om forsøg med landpostbudets deltagelse i løsningen af forskellige sociale opgaver. Vi finder sådanne forsøg vigtige og vil derfor spørge, om der er nogen form for tilbagemeldinger, nogen resultater omkring dette forsøg. Generelt er det nok sådan, at samarbejde mellem sektorer vil være nødvendigt, hvis man skal have en nødvendig støtte til lokalsamfundenes eksistens og til en fornuftig decentralisering i samfundet. Jeg synes, det i den forbindelse også er vigtigt, at postvæsenet på forskellig vis yder en sådan støtte til at fastholde en ønskelig decentral samfundsudvikling. Det kunne bl.a. opnås ikke alene ved et samarbejde med socialvæsenet for landpostbudet, men også ved, at man generelt i forbindelse med betjening af de tyndtbefolkede områder gik i samarbejde med andre offentlige eller andre private serviceindretninger, sådan at man fik en fornuftig økonomisk basis for at fastholde en rimelig service i disse områder.

Jeg synes altså, at samfundets interesse i andre målsætninger også er opgaver, som postvæsenet må leve op til, og jeg har med disse to konkrete eksempler med den lokale service og medvirken til jobtilbud til unge også villet pege på den side af sagen.

Bollmann (CD):

I sin redegørelse slår ministeren fast, at der i de senere år har været rejst en voksende kritik af postvæsenets service her i landet. Når man læser videre i redegørelsen, ser man, at ministeren faktisk også erkender en del af det berettigede i denne kritik. Ministeren siger bl.a., at postvæsenet ikke er i stand til at leve op til det, der stilles kunderne i udsigt. I så fald kunne det være nærliggende at spørge, om ministeren synes, der stilles for meget i udsigt. Er det f.eks. for meget at stille kunderne i udsigt, at et brev kan sendes fra ét sted i landet til et andet sted i landet på under 2 døgn? Det fremgår ganske vist af, at man tilsigter postbefordring inden for visse tidsfrister, men ministeren ved jo lige så godt som alle andre, at disse frister i hvert